

XAVIER MASLLORENS

President de FundiPau

Ciutadania Masllorens diu que la clau per avançar cap a la pau la té la gent, amb el seu poder –“que massa sovint oblida”– de canviar les coses. Considera que ara la ciutadania es començarà a implicar més que mai, perquè “de motius no n’hi falten”

“La primera condició per actuar és indignar-se”

THAÏS GUTIÉRREZ

Xavier Masllorens cita en més d’una ocasió Gandhi, i rebutja definir-se com un utòpic. Creu en una pau real, pràctica i aplicable en aquest món convuls del segle XXI, però sempre que tingui l’opinió pública al costat.

La vostra entitat compleix 30 anys en aquest 2013, però la violència segueix estant molt present en el món d’avui.

Sí, i han passat 30.000 anys d’ençà que van començar a aparèixer les guerres i encara n’hi ha. Però abans d’això, la humanitat ja existia i les coses no es resolien a bufetades. La guerra existeix d’ençà que algú va començar a desitjar la terra del veí i se’n va voler apoderar a partir de la raó de la força.

Avui en dia com es pot lluitar per la pau?

Actualment els conflictes es poden resoldre de moltes maneres i la violència n’és una, però n’hi ha d’altres que resulten molt efectives. Ningú es pensava que s’acabaria amb les mines antipersona i amb les bombes de dispersió o que s’aconseguiria un Tractat pel Comerç d’Armes... Moltes coses s’han resolt a través de processos llargs, de diàleg, molt democràtics, no violents i imparables, i nosaltres creiem que aquest és el camí per aconseguir la pau.

La crisi juga contra els interessos de la pau?

Ens volen fer creure que la crisi ho tapa tot. Però és una crisi financera, econòmica i moral i no pot aturar el camí de la pau. Un dia, per exemple, no hi haurà exèrcits, hi haurà forces de l’ordre, tot i que això no passarà demà passat, és un procés llarg però imparable. Si la humanitat ha de tendir a ser més humana, és obvi que els conflictes s’han de resoldre d’una altra manera. Hem de pensar que la crisi només tapa els problemes, no els resol.

Ara és un bon moment perquè el ciutadà recuperi la seva veu i tingui més protagonisme?

Sí, i ho farà. Quan a la ciutadania se li passi la por, aquesta por tremenda que ens han inoculat, recuperarà la seva veu. La primera condició per actuar és indignar-se, és el motor per començar l’activitat ciutadana. Val a dir que l’opinió pública perd sovint la consciència del seu poder.

Què n’opina de l’aprovació a les Nacions Unides del Tractat de Comerç d’Armes?

L’aprovació és molt positiva. Un comerç que mata cada minut una persona és un comerç bestial, dramàtic, ha d’estar regulat. Hi ha qui diu que hauria de ser un tractat més radical, però els processos històrics són lents i això és només una primera regulació. I ja està bé, és prou exi-

gent i no és fàcil saltar-se-la. Tot i això té dos grans problemes: no es dona a les municions i a les parts de les armes el mateix grau d’exigència, i queda fora del tractat tota la venda d’armes que es produeix dins d’un pacte de cooperació militar entre dos països.

La despesa militar mundial és desorbitada, encara que hagi baixat el 2012. Ara que es qüestionen tots els pressupostos, per què no es qüestionen més les quantitats d’aquesta partida?

Cal que l’opinió pública pressioni. A Espanya hi ha hagut partides com la de cooperació al desenvolupament que en dos anys han baixat un 72%, i en canvi el pressupost de defensa s’ha retallat entre un 15% i un 20%. Això és el que ha de fer reaccionar la gent. Molts parlen de defensar l’estat del benestar però molt pocs parlen de disminuir a la meitat l’exèrcit que tenim. El que fa l’exèrcit ho podria fer perfectament la Guàrdia Civil o la policia.

La policia també està al punt de mira dels mitjans, sobretot pel tema de les bales de goma. Creu que es fa un ús excessiu de la violència?

La violència quotidiana és un mal que cal eradicar. S’ha d’afrontar tant per la banda de la violència institucional com per la de la violència quotidiana. Qui té més poder té més responsabilitat per eradicar aquesta violència. La dissuasió s’ha d’exercir, la policia ha de tenir una funció dissuasiva, i això no és una utopia. La policia hi és per mantenir l’ordre democràtic, i ells són servidors públics que estan defensant la ciutadania, no atacant-la. El ciutadà és algú a qui han de servir i de qui han de garantir la seguretat.

¿En un hipotètic procés d’independència de Catalunya es podria arribar al conflicte violent?

Tots els processos històrics són conflictius, per això nosaltres creiem que la mediació és clau en aquests conflictes. En el cas català, com ha passat en molts altres països, el secret és acceptar una única arma: el diàleg.

¿Una Catalunya independent seria millor sense exèrcit?

És l’única opció que ens plantejem. Quan es discuteix sobre la possibilitat que Catalunya sigui un nou estat d’Europa, per què no es posa sobre la taula la possibilitat que siguem un nou estat diferent i sense exèrcit? Hauria de ser una premissa. I no només sense exèrcit, sinó sense pagar a l’OTAN, ni a l’Estat, ni a França, ni a ningú. Si no paguem ens quedaran uns diners que és allò que anomenem *dividend per a la pau*. És tot allò que podríem guanyar per a despesa social i cooperació internacional gràcies a no tenir despesa militar. ■

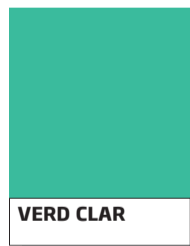

Xavier Masllorens, president de FundiPau, és optimista sobre el poder que tenen les persones per canviar les coses. PERE TORDERA

una peça musical

‘VA, PENSIERO’, DE L’OPERA ‘NABUCCO’, DE VERDI

un color

VERD CLAR

un país

BOLÍVIA